

„Na jízdence to tak stojí.“

„Taková šílenost,“ řekl strýc Vernon. „Ti lidé jsou všichni úplně na hlavu. Však uvidíš, jen počkej. Dobrá, odvezeme tě na nádraží. Stejně zítra musíme do Londýna, jinak bych nikam nejel.“

„A proč jedete do Londýna?“ zeptal se Harry co nejpřívětivěji.

„Jedeme s Dudleyem do nemocnice,“ zabručel strýc Vernon. „Musí si dát uříznout ten zatracený ocásek, než nastoupí do Smeltings.“

Nazítří se Harry probudil v pět hodin ráno a byl příliš rozrušený a nervózní, než aby znovu usnul. Vstal a natáhl si džínsy, poněvadž nechtěl chodit na nádraží v kouzelnickém hábitu – převlékne se až ve vlaku. Ještě jednou si prošel svůj bradavický seznam, aby si ověřil, že má všecko, co potřebuje, přesvědčil se, že Hedvika je bezpečně zavřená v kleci, a pak už jen přecházel po místnosti a čekal, až Dursleyovi vstanou. Dvě hodiny nato už Harryho veliký, těžký kufr naložili do auta strýce Vernona, teta Petunie přemluvila Dudleyho, aby se posadil vedle něj, a vyjeli.

Na nádraží King's Cross dorazili v půl jedenácté. Strýc Vernon složil jeho kufr na zavazadlový vozík, a dokonce mu ho odvezl dovnitř. Harry si říkal, že je k němu nějak až podivně laskavý, pak se však strýc Vernon najednou zastavil a s nepěkným úšklebkem se zahleděl k nástupišťům.

„Tak jsme tady, chlapče. Nástupiště číslo devět – nástupiště číslo deset. To tvoje by mělo být někde uprostřed, ale zdá se, že ho ještě nepostavili, co?“

Měl samozřejmě pravdu. Nad jedním nástupišťem byla velká plastická číslice devět a nad sousedním velká plastická desítka; mezi nimi nebylo vůbec nic.

„Přeji ti pěkný školní rok, Harry,“ řekl strýc Vernon, usmál se ještě ošklivěji než předtím, otočil se a byl pryč. Harry se ohlédl a viděl, jak Dursleyovi odjíždějí; všichni tři se smáli. Harrymu vyschlo v ústech.